

POSTANOWIENIE

21 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 21 maja 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa W. O.

przeciwko T. S.

o ochronę dóbr osobistych,

na skutek skargi kasacyjnej T. S. i skargi kasacyjnej W. O.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z 18 sierpnia 2023 r., I ACa 976/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania;

2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanego do rozpoznania;

3. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia powodowi do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 18 sierpnia 2023 Sąd Apelacyjny w Lublinie zmienił częściowo wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z 1 lipca 2022 r., wydany w sprawie

z powództwa W. O. przeciwko T. S. o ochronę dóbr osobistych i oddalił apelację pozwanego w pozostałym zakresie.

Skargi kasacyjne od wyroku Sądu Apelacyjnego wywiodły obie strony.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwany powołał się na przesłankę oczywistej zasadności, wynikającą z nieuzasadnionego w obliczu stanu faktycznego sprawy przyjęcia przez Sąd odwoławczy, że nie zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność naruszenia dobra osobistego.

Również powód oparł wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przesłankę oczywistej zasadności, którą powiązał z zarzutem naruszenia art. 23 i art. 24 k.c. w taki sposób, że Sąd Apelacyjny oparł się na literalnym brzmieniu spornej publikacji, pomijając jej szerszy kontekst w świetle całokształtu materiału.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

W obydwu skargach strony przedstawiły własny sposób interpretacji materiału faktycznego sprawy oraz preferowany przez siebie kierunek oceny dowodów. Ich wywody nie uwzględniają stanu faktycznego w kształcie ustalonym przez Sąd odwoławczy, lecz stanowią polemikę z jego poszczególnymi elementami i ich interpretacjami.

Należy podkreślić, że kognicja Sądu Najwyższego ma ograniczony charakter i nie obejmuje zarzutów związanych z ustaleniami faktycznymi oraz oceną

dowodów dokonanyymi przez sądy *meriti*. Wynika to wprost z art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia obu skarg do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 8 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackich.

[SOP]

[ms]